

ZPRÁVODA

JAK VIDÍTE BUDOUCNOST ŠRÁMKOVA PÍSKU ?

zeptaly jsme v rozmezí jednoho odpoledne představitelů
místní kultury.

Prvním byl ředitel Okresního kulturního střediska Jiří Reinisch.

- Písek je od tohoto festivalu neodmyslitelný. Poezie, mládež, jaro-
to k sobě patří a bude patřit hodně dlouho. Myslím si, že bude
třeba tento festival velice podporovat a musí ho podporovat
právě město, které letos příliš nedělalo, ale to je asi dobrou.
V budoucnosti by tento festival mohl město zdobit.

ER:

Co pro tuto podporu udělá okresní kulturní středisko ? _

- Chceme, aby v Písku vzniklo jedno spojené kulturní zařízení.
Dosavadní struktury se mi jeví jako překonané a zbytečné. Já si
představuji, že Šrámkův Písek může mít jednu širší dopad. Že
tato akce nebude jen záležitostí malých jevištních forem, ale i
fotografů a jiných žánrů. Mám v tom smyslu plány, o kterých by
bylo předčasné hovořit.

LL

Možná by se Šrámkův Písek mohl stát akcí, do níž by se integrovala
kultura města. Festival amatérského divadla - patrně jako dílna -
by mohl být součástí.

ER:

Pak by ty tři dny možná mohly být bohatší než dřív.

LL

Záleží na tom, jestli to město opravdu chce.

- Jsem o tom přesvědčen. Musíme na tom začít pracovat už letos...
zajímat zájmy, aby přispěly nějakou částkou... ne jako to
bylo dřív s pouhými patronáty. Vytvořit výbor Šrámkova Písku,
který to bude obhospodařovat.

ER : Myslíte si, že akci budete schopni úplně finančně zajistit?

- to v žádném případě. Částečně se bude muset podílet ten, kdo bude soubory vysílat. Garanci musí nést město, ale vybírat lidi do poroty, zajišťovat dramaturgii musí Ústav pro kulturně výchovnou činnost. Ten je na to dostatečně kvalifikovaný. My musíme akci zajistit manažersky, organizačně atd. Zachování festivalu Šrámkův Písek je zachováním tradice naší kultury.

LL : Festival má ovšem dvě funkce: Vzhledem k městu jako zajímavá akce spojená s jarmarkem apod. a vzhledem k oboru jako příležitost ke konfrontaci úrovně souborů.

- Lidé dřív trochu kritizovali, že je to uzavřená akce... Musí se městu víc otevřít.

LL : Právě. V městě jsou přece špičkové soubory. Proč se letos neobjevily v hledišti přehlídky? Potkala jsem snad jen Marii Husineckou.

- Propagace není na té úrovni, jak by měla být.

Pani předsedkyně Skřivánkové, předsedkyně MěNV jsme položily první otázku stejnou :

Jak vidíte budoucnost Šrámkova Písku ?

- Město Písek chceme rozvíjet jako město kultury, škol a turistiky. Tak jsem to řekla při jeho slavnostě i panu prezidentu Havlovi. Chceme vybudovat turistické centrum na slušné evropské úrovni. Zachovat ráz starého Písku. Šrámkův Písek do této koncepce přesně zapadá. Zázemím turistiky nejsou diskotéky a hrací skříně, ale kvalitnější kultura. Musíme navazovat na tradice. Bude nám v tom pomáhat i OKS se svou novou koncepcí.

LL : Ale letos je OKS od Šrámkova Písku poněkud stranou ...

- letos mají tolik jiných starostí! Lidi jsou unavení a vybírají si. Zítra bude jarmark na náměstí a mezinárodní závody motokár ... a vrcholí předvolební boj ...

LL : Když nabídneme lidem příliš mnoho najednou, přehltneme je.
Jak si představujete do budoucna komerční využití festivalu?
Letos prý byly potíže i s hotely ...

- Musí se počítat s tím, že to vykrystalizuje. Najednou to nejde.
Teď budeme řešit spoustu problémů. Za necelé tři roky oslavíme
750. výročí založení města. Musí se vyřešit i situace mezi MěKS
a OKS.

ER : Nebojíte se, že než se to vyjasní, může dojít i ke škodám ?

- Jsem si jista, že to, co je dobré a životaschopné, přežije.
Nikoho nemůžeme vodit za ruku. I když samozřejmě koncepce být musí.
Koncepce MěKS i OKS posoudí odborníci.

LL : Někdo by se měl možná zeptat i amatérů, o něž tu jde ...

- To musejí udělat příslušní odborníci = profesionálové. Nejsou-li
toho schopní, musí jít.

Je to vlastně jen útržek rozhovoru. Dál jsme rozmlouvali o daleko-
sáhlých a velmi zajímavých plánech na rekonstrukci památkových
objektů města, na kterou se zřejmě v příštích letech Písek přede-
vším zaměří.

Rozmlouvaly : Lenka Lázňovská a Eva Rolečková

Zpracovala : -rol-

VYJÁDRĚNÍ REDAKCE

Po prvním dnu Šrámkova Písku došlo k lehkému rozporu mezi lektory a redakcí zpravodaje. Lektory jsme požádali o názor na představení, popř. o určité impresy z nich. Odevzdané příspěvky se nám jevily poněkud rezolutní a ne vždy k podstatě problému. Proto ^{je} jsme poněkud krátili. Lektoři se proti tomu ohradili s tím, že naše úprava hroty neolámala, ale jejich úvahy učinila plytšími. To jsme v žádném případě nechtěli a nepokoušeli jsme se ani o nějakou cenzuru. Abychom nedorozumění napravili, uveřejňujeme opravy:

Do impresy Lučka Richtra jsme nezasáhli.

Z impresy Radovana Lipuse jsme škrtli poslední slovo. Znělo: Bohužel. Z věty: "Vezmeme-li do úst jednu polévkovou lžící mléka... vypadlo při přepisování slovo sušeného."

Imprese Jana Vedrala a Jana Borny otiskujeme v plném znění :

Protože letošní Písek je takový, jaký je, cosi mezi životem a smrtí festivalu, v době, kdy nevíme, k čemu kdo dnes amatérské divadlo potřebuje, kdy ani nevíme, kdo jsme, když se ján těžko vyznáme každý sám v sobě, máme týden před volbami a za posledního půl roku jsme prožili dvacet let života a přece pořád, bez ohledu na věk, nevíme, zda jsme už dospělí ... protože všechno je jinak a i my / a třeba i mnohokrát tady, v Písku, přeci jen svobodomyšlném festivalu /, kteří jsme se snažili vnímat skutečnost neideologizovaně, opozičně, strážlivě, věcně, přesto i my jsme dnes usvědčování / sami sebe usvědčujeme / z toho, jak jsme si skutečnost mýtizovali ... před dvěma lety jsem ve vztahu k Písku napsal, že asi dost dobře nevíme, jak hluboce máme kolem sebe a v sobě nalháno a teď se to potvrzuje ... tak tedy protože všechno je to takové a podle toho vypadá program přehlídky a představení a publikum a zájem a kredit přehlídky, nepřipadá mi, nám, tzv. lektorům, seriózní rozebírat představení. Ptáci se prostě nepovedli a souboj to jistě ví. Skutečnost je složitější než modelové zobrazení. Žáckovy Ptákoviny rovněž dle Aristofana smetla po třech měsících z jeviště Národního divadla. revoluce. Staré záměry poměřeny novou skutečností troskotají. Schází pointa hry, scén, pointa našich mýtizovaných představ. Skutečná pointa byla mnohem silnější. Pane Samotný, jste vedle, a neříkejte, že to nevíte.

Jan Vedral

"Slovo. Svět stojí na slově a slovo na pravdě". To píše Miroslav Barták ve Zpravodaji č. 1 a sanží se tento postoj dokumentovat svým představením. Nevím, zda na slově stojí svět, ale jsem přesvědčen, že na slově nestojí divadlo. Dnes, kdy se slovo stalo nástrojem tak nebezpečným jako zbraň, má právě divadlo možnost hledat pravdu nikoli ve slovech, ale v lidském jednání. Nevím, zda slovo stojí na pravdě, ale jsem přesvědčen, že pravda nestojí na slovech. Je jistě nutné pokládat si základní otázky našeho života, ale teprve jejich transformace do umění nám divákům může pomoci při hledání odpovědí. Předříkávat na jevišti obecnosti je málo.

Jan Borna

všechních přání a přání - 1980 - 1981

IMPRESE LEKTORŮ ZE SOBOTY

Jací jsme aneb Divadelní jarmark letos

Chceme se setkávat na divadelních festivalech, chceme, aby nám bylo spolu dobře, chceme divadelní zážitky. Ale, jak už napsal Honza Vedral, doba je plná rozporuplných dojmů, život je silnější než divadlo. Zážitky dne jsou silnější. Dáme hodně, ale nedáme všechno - přijedeme na festival, ale nepřijedeme včas, v hledišti se nesejdeme všichni, jako bychom zapomněli, proč tu jsme. Jarmark se smrskl na čtyři stánky a vystoupení čtyř sborů. Město o festivalu neví, nezajímá ho, na představení v parku se sejdou náhodní chodci. Problém publika, problém nás všech. Naštěstí vystoupení zahajují akční a pro kolemjdoucí atraktivní šermíři. Dobře, že jsme viděli ukázky dovedností a neposuzovali je tedy jako divadlo. Jsou šikovní. Sumýš z Rumburku - zkratky biblických příběhů se snahou o trochu nadsázky a poetična. Do parku se hodili, výraznější sdělení chybělo. Nechtěný humor Biřákův - můžeme

se mu už smát veřejně a průšvih nebude. Přesto trochu mrazí. Vtipný Pelendrek zvolen místo předvolebního mítinku. A otázky.

Vítězslava Šrámková

BÍLÉ DIVADLO - BOHUMÍN : Holan, Číhal, Machek - DŮM MĚ MATKY
=====

Způsob divadelnosti, který již léta tvrdošíjně / a dnes musím přiznat, že i cílevědomě a s výsledky / rozvíjí Bílé divadlo, jsem nikdy příliš nevyznával a příliš mu nerozuměl. Cítil jsem v něm příliš mnoho odvazencatí a mesiánské okázalosti, přeznělé gesto avantgardy 60. let rezonovalo svým zobecňujícím patosem v marasmatickém kontextu 70. a 80. let jaksi nepatříčně ... Přiznávám se k tomu, protože dnes jsem byl svědkem divadelního setkání / neříkal bych tomu představení, to bylbylo zavádějící/, ve kterém nám Číhalův soubor nabídl možnost dotknout se něčeho hodně skrytého pod hektickým denním světabytím, něčeho podstatného, tajemného a soukromého. Ponechme teď stranou předehtu, ale soustředmě se na obraz otce a syna, kteří na hřbetě svého života vlečou dveře rodného domu. Je to obraz mnohoznačný, intimní a zraňující. Klidný temporytmus, střípky zaniklých životů, nadechnutí se v prázdnu, kterým bychom se mohli zalknout. Již žádná agresivita sebemrškačského spasitelství, střidmý výraz, který prohlubuje sdělované. Ano, je to asociativní divadlo, které může komunikovat jen s člověkem naladěným a jitrřitelným. Ale je to poctivé ... díky mezi tolika povrchnostmi a pseudomyšlenkami za takové společnosti.

Jan Vedral

MINIDIV OSTROV NAD OHŘÍ : Jan Weiss - ČSTA ZA MŘÍŽEMI

Soubor předvedl modelovou alegorií o nesvobodě a režimu, jenž nám zacpává ústa i o tom, jak snadno tomu přivykáme. Nebylo by spravedlivé ostrovským vyčítat, že doba je doběhla /ba v mnohém předběhla/, což způsobuje mimo jiné i to, že se nám daná míra exprese zdá dnes mnohdy přehnaná. I když zůstává otázka, zda tam, kde je soubor za herectvím expresivního prožitku, nenaráží na meze své vybavenosti a nepřeslupuje hranice přehrávání. Čehož důsledkem je i pocit jisté křečovitě vypjatosti a absence humoru. Nebylo by spravedlivé vyčítat souboru, že skok událostí udělal z jejich inscenace záznam minulosti, který už neburcuje, jen konstatuje, popisuje - i když možná právě to, bylo od počátku jedno z potenciálních nebezpečí inscenace.

Nebylo by spravedlivé souboru dnes vyčítat úsilí o postižení naléhavého obecného problému - i když tato až přílišná obecnost nám jako divákům nedovoluje s problémem se emotivně «totožnit, neboť tento obecný problém je pramálo nahlížen skrze vývoj jedinečného jedince / což je pleonasmus, ale snad potřebný /. Výsledkem toho je mnohdy jen celková informace o situaci, jakýsi panoptikální obraz celku; to souvisí i s celkovým kompozičním principem - inscenace jakoby byla skládána z jednotlivých obrazů, bublin, jež nenesou vývoj tématu, ale jen jej ^{ce}zmnožují a varírují.

Mimo všechny pochyby měla práce na inscenaci obrovský význam vnitřní / uvědomovací / a její produkce i význam vnější / burcovací/. Buďme rádi, že ten druhý už dnes ztratil na aktuálnosti.

Luděk Richter

STUDIO P - JINDŘICHŮV HRADEC : Alexandra Berková - KNIŽKA S ČERVENÝM OBALEM

Mám rád knížku s červeným obalem. Viděl jsem několik pokusů o její inscenování. Pokusů marných. Domnívám se, že tato knížka nebo přesněji "knížka ..." může okouzlit a inspirovat, může uhranout a pobavit, může dojmut a přivést k rozjímání, ale "hrát" se nedá.

To všechno, výše uvedené, jsou mé ryze subjektivní názory a je jistě možné s nimi polemizovat, nesouhlasit a hrubě je zamítat. Jde mi však v tuto chvíli o něco jiného :

Napadlo mě, že jsme možná v jisté míře příliš přecenili slovo jako spoustu jiných věcí, přisoudili mu snad ani ne větší, ale spíše jinou a zřejmě posunutou funkci a roli. A tak, jako bude muset divadlo muset znovu hledat světové místo v sítnici přeskupující se společnosti, budeme muset zřejmě znovu hledat místo a roli slova v samotné divadelní struktuře. Budeme se muset pravděpodobně učit čist divadelní jazyk s novými slovníky, protože ty dosavadní, jak se ostatně ukazuje i tady v Písku, jaksí nedostačují.

A ještě : dlouhá, předlouhá bude cesta, na jejímž konci snad po všech zkušenostech s úryvky, margináliemi, etudami a skeči potkáme - příběh - příběh - příběh !!!

Radovan Lipus

PROSTĚ DIVADLO LIBEREC : Miroslav Horníček + TVRĐÁK

V poslední letech jsem byl několikrát svědkem pokusů o inscenování her s odkazu "zlatého fondu" našeho jevištního humoru. Česká divadla profesionální i amatérská se pokoušejí o hry W + V, S + Š a také o poněkud problematické hry Miroslava Horníčka. Nedaří se. Hry W + V jsou v nových inscenacích dějově slabé, nesatirické a nevtipné, texty S + Š vyznívají jako chudobky z poetistické Louky původních inscenací. Hry Horníčkovy působí povětšinou jako šok pro diváka, který slyšel a ve staších

divadelních časopisech četl, že se tomuhle kdysi lidé smáli. Stále znovu a znovu si kladu otázku : Jak je to možné ?

Domnívám se, že podstata takových zklamání nad znovunastudováním těchto textů vzniká v okamžiku, kdy inscenátoři nepochopí, že mají před sebou texty, které jsou toliko záznamem "startérů" pro opakované vytváření schématu původními autory a to za přítomnosti diváků v konkrétním představení. Jedině ten, kdo se spřizní svým osobním tématem / to je svým pohledem na svět a vztahem k němu / s autory / nikoliv s jejich texty /, může znovuvyžít oné latentní energie, onoho potenciálu a tímto "startérem" se pohnout z nulového bodu směrem ke svému vlastnímu představení.

Jan Borna

LOUTKÁŘSKÝ SOUBOR C SVITAVY : Shakespeare, Buchbávan, Šefrna -
HAMLET

Máme zde za úkol po představení bezprostředně zachytit impresy v rozsahu zhruba patnácti řádek. S redakcí Zpravodaje jsme však měli drobnou patálii, byla nám totiž škrtnuta jakási slova z recenzí a konstatováno, že na slovičku nezáleží, hlavně že smysl zůstal zachován. Nuže, uvidíme, zachycuji zde svou impresy po Hamletovi a ať si někdo zkusí škrtnout to slovičko a zachovat smysl : skvělé, skvělé, skvělé, skvělé, skvělé, skvělé, skvělé, skvělé, skvělé, skvělé, skvělé, skvělé, skvělé, skvělé, skvělé, skvělé ... / a dále si představte dalších dvanáct řádek /.

Ale přece jen, neodbudeme Šefrnovic inscenací /a vlastně celoživotní DÍLO - a to dílo píšu velkými písmeny né proto, že bych zveličoval, ale protože to podle mého nejhlubšího přesvědčení skutečně české divadelní kultuře dílo je/ jen nepovedeným žertem. Řekněme si alespoň, že to, co jsme viděli, to, že to s námi komunikuje, to, že z toho máme ZÁŽITEK, který nás očišťuje a projasňuje, to není výsledkem jedné znamenité dramaturgické úvahy, invenčního inscenování a bravurního herectví, to je výsledkem ŽIVOTNÍHO POCTOJE,

který dokáže tematizovat, obdařovat smyslem všechno, čím se chce a musí zabývat. Tato kvalita je tou svrchovanou kvalitou AUTOPSKOU, která jasně odděluje TVORBU ČEČKA od řady divadelních grafomanií. A jeli tento postoj tak oprávněný a mnohalomný a přitom směřující ke srozumění se životem, pak jsou taková i ta představení a my jsme obdarovávaní. Prostě skvělé. Díky.

Jan Vedral

Stanovisko redakce patálie nepatálie :

Skvělé, skvělé, skvělé, skvělé, skvělé, skvělé, skvělé, skvělé,
skvělé, skvělé, skvělé, skvělé, skvělé, skvělé, skvělé, skvělé,
skvělé, skvělé, skvělé / a dále si představte dalších
dvanáct řádek.

V tomto případě místa nelitujeme.

- rol -

TEATR IM. MAJORA SZMAUZA

Polské divadlo má svou tvář. Ať už se dělá v Lublinu, Krakově, Lodži, Poznani nebo na levém břehu řeky Olše čiliže Olzy. Ta tvář je jistě mnohy spočítatelná, symptomatická ve svých tématech i prostředcích, ale především: je, existuje, je čitelná a rozpoznatelná mezi jinými. Tohle mě napadá jen na okraj, vlastně jen aby mě - nás to vyprovokovalo k otázce, jaká je, a zda-li existuje něco, podle čeho by si divák v Dijonu Wrocław, Budapešti nebo Montrealu řekl: " Tohle je české divadlo. Ta tvář je jistě mnohy spočítatelná, symptomatická ve svých tématech a prostředcích ale ... " atd.

A ještě : makabrická babička, které se k nohám s mňoukáním lízá smrt jako krotké zvířátko, babička, která nemá dědečka, ale dokonce ani děti, jenom vnoučata, která terorizuje svými psychedelickými tanečky, babička se strašidelnou noblesou absolutní moci, ta babička, která žás ještě do "včerejšího" listopadu měla všechny v hrsti, je v tuto chvíli daleko. Šťastná to žena ?!

Určitě ne !!!

Radovan Lipus

V sobotu 2. června v pravé poledne / ale prý se to o čtvrt hodiny opozdilo /

SE VZALI!!!!!!!!!!

Jana + Miroslav MANDLOVI z "Céčka"

Ve Velkých Opatovicích.

Otázka pro nevěstu: Jak se cítíte?

Nevěsta: Já nevím. Tak nějak všelijak.

Otázka pro ženicha: Jak se cítíte?

Ženich: Byla to krásná tečka za dnešním večerem.

Poznámka redakce: To opravdu řekl, máme na to svědky.

Nepředbihal. Brousil si zuby na dort, který právě dostal.

Dobrou chuť a dobré nažívání napořád přeje

redakce

BILANCUJEME ?

Jak jinak, když jsme u konce. Balíme a rozjíždíme se za svým. Chtěla bych se vyznat z pocitu, že tentokrát jsme si to své dokonce přivezli sem a nedokázali se od toho oprostit ani při vnímání programu. Při vnímání těch druhých. Nikomu ten pocit nevnučuji a mohu se mýlit, ale mám tu letos víc než jindy a jinde pocít, že se tu sice odehrála a zhlédla představení, sešli se známí a popovídali si, co jiní známi, ale ono pouto společných snů a tužeb divadelních tu chybělo. Jistě - nepřijely špičkové soubory, ale doufám a věřím, že pouze na nich jsme to nenechávali ani dřív. Jistě - máme před volbami, ale kvůli nim přece nepřestaneme být sami sebou. Jistě - jsme zmatení a hledáme nový divadelní výraz pro novou dobu. Ale tím víc úsilí by to chtělo. Dřív nám zdůrazňovali, že jsme zrníčka písku, a my jsme nebyli a při podobných akcích, jako je tahle, jsme se o tom ubezpečovali. Jinak to nešlo. Teď nám nikdo nic nezdůrazňuje, asi můžeme ledacos, ale ... jestli my se náhodou nebojíme. Ne "jich", ti už nejsou, ale sami sebe. Že to nezvládneme. A to by ještě nebylo to nejhorší. Jestli my se náhodou nebojíme, jestli vůbec vlastně chceme...

Eva Rolečková